

Sygn. akt V Ga 183/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Maciej Wasilewski

Sędziowie: SO Małgorzata Holz (spr.), SO Anna Tkaczyk

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Chodkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z wniosku (...) Sp. z o.o. w W.

z udziałem uczestnika A. J.

o pozbawienie A. J. prawa prowadzenia działalności gospodarczej i pełnienia funkcji określonych w art. 373 ust. 1 p.u.n.

na skutek apelacji uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 25 lipca 2013 r. sygn. akt GZd 22/12

postanawia:

oddalić apelację.

Na oryginale podpisy Sędziów

UZASADNIENIE

Wnioskodawca (...)Sp. z o.o. w W.wniósł o orzeczenie w stosunku do A. J.– pełniącego funkcję prezesa zarządu spółki (...) Sp. z o.o.w O., pozbawienia prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres dziesięciu lat, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania.

Podniósł, iż uczestnik pełnił funkcję prezesa zarządu spółki, na rzecz której wnioskodawca świadczył usługi przewozowe, z tytuły których wystawił faktury na łączną kwotę 350.582,41zł. Spółka ta nie uregulowała powyższych zobowiązań. W związku z powyższym wnioskodawca złożył wniosek o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej likwidację jego majątku. Zdaniem wnioskodawcy A. J. zdawał sobie zdawał sobie sprawę zarówno z niewypłacalności spółki, jak i trwałego charakteru tej niewypłacalności, w związku, z czym powinien wystąpić z wnioskiem o ogłoszenie upadłości w terminie 2 tygodni od zaistnienia przesłanek.

A. J. wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie kosztów postępowania. Wskazał, iż nie zostały spełnione przesłanki ogłoszenia upadłości, pomiędzy stronami istnieje, bowiem spór co do wysokości zadłużenia. Nadto prowadzone były rokowania co do terminu i sposobu płatności zobowiązania w zakresie niekwestionowanym przez dłużnika. Zdaniem uczestnika, częściowo sporna wiarygodność wnioskodawcy stanowi jedynie opóźnienie w regulowaniu zobowiązań spółki. Wskazał, iż spółka nie posiada zadłużenia wobec innych podmiotów z którymi współpracuje.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2013r Sąd Rejonowy w O. pozbawił A. J.prawa prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, w przedsiębiorstwie państwowym, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu na okres 4 lat i zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 1.917 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd ten ustalił, iż A. J.w okresie od dnia 11.05.2009r. do dnia 20.07.2012r pełnił funkcję jedyne go członka zarządu spółki (...) Sp. z o.o.w O.. Spółka prowadziła działalność gospodarczą związaną ze sprzedażą usług (...) S.A.Współpracowała m.in. z (...) Sp. z o.o.w W., które świadczyła na jej rzecz usługi przewozowe. W okresie maj-czerwiec 2012 wnioskodawca wystawił faktury na łączną kwotę 350.582,41 zł, które nie zostały przez spółkę opłacone. W związku z brakiem płatności przez (...), strony prowadziły ze sobą korespondencję mailową, dotyczącą sposobu i terminu płatności zobowiązań. W korespondencji tej pracownicy (...)powołujący się na ustalenia z prezesem A. J., nie kwestionowali istnienia zobowiązania ani jego wysokości oraz podawali propozycję terminów i wysokości wpłat. W okresie, w którym A. J.pełnił funkcję prezesa zarządu, tj. do dnia 20.07.2012r spółka poza zobowiązaniami względem wnioskodawcy, zobowiązania wobec szeregu innych wierzycieli. Wśród nich były zobowiązania wobec T. Ł.w łącznej kwocie 32.150 zł, wobec (...)Oddział w O.za okres od lipca 2010r do czerwca 2013r z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie 61.370,89 zł, z tytułu składek za okres marzec 2010 – czerwiec 2013 w kwocie 17.078,16 zł oraz z tytułu składek na (...)za okres grudzień 2010 – czerwiec 2013 w kwocie 4.101,14 zł. Spółka posiada również zobowiązania wobec Skarbu państwa naczelnika (...)Olsztynie w kwocie 79.770 zł za miesiące styczeń-kwiecień 2012r. Zobowiązanie to zostało ustalone decyzją o odpowiedzialności podatkowej płatnika na zaliczki w podatku dochodowym od osób fizycznych. Wobec spółki wydane zostały również orzeczenia, stanowiące tytuły egzekucyjne zaopatrzone w klauzule wykonalności. Począwszy od lutego 2012r (...) Sp. z o.o.nie regulowała również płatności z umowy najmu lokalu, w którym prowadziła główną działalność gospodarczą, zawartej z (...) S. z o.o.w W., czym od lutego 2012r spowodowała wymagalność zobowiązania na kwotę 72.521,81 zł. Część wymagalnych zobowiązań egzekwowana była wobec spółki w trybie postępowania egzekucyjnego. W ich toku egzekwowane były wierzytelności w kwotach 45.115 zł, 70.519,54 zł, 3.091,72 zł. Z uwagi na rozwiązanie przez (...) S.A.w W.umowy o współpracę, w okresie maj-czerwiec 2012r spółka (...)zwolniła wszystkich pracowników. Umową z dnia 20.07.2012r A. J.zbył wszystkie należące do niego udziały w ilości 1000 sztuk w spółce (...)– M. M.(...)Sp. z o.o. z siedzibą w L.za łączną kwotę 60.000 zł. Uchwałami z dnia 20.07.2012r odwołano A. J.ze stanowiska prezesa zarządu (...), zaś na jego miejsce powołano nabywcę udziałów B. B.. Spółka nie złożyła do KRS sprawozdania finansowego za rok 2012, nie złożyła również zeznania podatkowego CIT-8. Od lipca 2012r spółka zaprzestała również składania deklaracji VAT-7. Spółka nie prowadzi działalności w miejscu jej siedziby. Wspólnik spółki – (...)Sp. z o.o. został wpisany do Bazy Podmiotów Szczególnych jako podmiot nieistniejący.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy wskazując na regulację prawną wynikającą z art. 373 ust.1 prawa upadłościowego i naprawczego przyjął, że A. J. wypełnił dyspozycję tego przepisu.

Sąd nie dał wiary zeznaniom uczestnika w zakresie kwestionowania wierzytelności wnioskodawcy oraz co do sytuacji spółki , które wedle niego na dzień sprzedaży była dobra wskazując, iż okoliczności tej przeczy korespondencja mailowa prowadzona przez strony gdzie kwestia istnienia wierzytelności została przyznana.

W ocenie sądu, wnioskodawca posiada legitymację czynną do wszczęcia przedmiotowego postępowania wobec uczestnika, bowiem podnoszony przez uczestnika spór co do wysokości wierzytelności dotyczył jedynie części zadłużenia pozostawiając większą część długu bezsporną zaś w dniu złożenia przedmiotowego wniosku tj. w dniu 27.07.2012r. nie upłynął termin prekluzyjny przewidziany w art. 377 puin.

Sąd I instancji stwierdził, że podstawa ogłoszenia upadłości wobec (...) Sp. z o.o.powstała w kwietniu 2012r. W tym miesiącu, bowiem stała się wymagalna kwota 124.785 zł wierzytelności wobec wnioskodawcy. Już wcześniej spółka zaprzestała opłacania czynszu za lokal, w którym prowadziła główna działalność gospodarczą oraz składki wobec (...)Począwszy od miesiąca stycznia 2012 naczelnik (...)w O.ustalił również zaległość podatkową spółki z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych. Od miesiąca kwietnia 2012r spółka zaprzestała również opłacania czynszu najmu lokalu wobec (...)(...)W ocenie Sądu, skoro spółka nie dysponowała już środkami na podstawowe opłaty związane

z jej działalnością – na czynsz najmu lokali, które stanowiły jej podstawową działalność oraz na opłatę podatków i składek (...), to oczywistym stało się wówczas, iż spółka stała się niewypłacalna. Skoro przy tym, od miesiąca maja 2012r spółka zaczęła zwalniać stopniowo wszystkich pracowników, trwały charakter niewypłacalności nie pozostawia żadnych wątpliwości.

Rozwiązanie umowy z (...) S nie stanowiło wyłącznej przyczyny niewypłacalności spółki, bowiem już wcześniej spółka zaprzestała spłaty większości wymagalnych zobowiązań a zakończenie współpracy z (...) uniemożliwiło kontynuację działalności spółki. Podniósł, iż okolicznością, która najbardziej ewidentnie i wyraźnie wskazywała na konieczność złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości były długi z tytułu czynszu najmu lokalu, składek i podatków oraz faktyczne rozpoczęcie likwidacji działalności gospodarczej przez zwalnianie pracowników. Sąd zauważył, iż kwestionowane przez uczestnika nakazy zapłaty, powstały po zbyciu udziałów, jednakże dotyczą zobowiązań powstałych w czasie, kiedy A. J. był prezesem zarządu spółki.

Z upływem 14 dniowego terminu od daty powstania podstawy do ogłoszenia upadłości, a więc ostatecznie w miesiącu maju 2012, uczestnik miał obowiązek zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości (...) Sp. z o.o. Obowiązku tego nie wykonał, a w dniu 20.07.2012r pozbył się udziałów w spółce i stanowiska członka zarządu na rzecz spółki zajmującej się skupowaniem zadłużonych firm. Spółka zaprzestała z tym dniem prowadzenia jakiejkolwiek działalności. O powyższym świadczy informacja Naczelnika (...) w O., w której wskazuje on na zaprzestanie przez spółkę składania zeznań podatkowych oraz brak możliwości wszczęcia postępowania kontrolnego z uwagi na nieznanie miejsca pobytu zarządu spółki. Podobne okoliczności wynikają z informacji (...) oraz z ustaleń komornika sądowego.

Dodał, iż oddalenie wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. o ogłoszenie upadłości spółki (...) nie było związane z brakiem podstaw do ogłoszenia upadłości, a jedynie z nie sprostaniem przez wierzyciela obowiązkowi dowodowemu w tym zakresie.

W tym kontekście, w ocenie Sądu, nie zasługują na wiarę zeznania uczestnika, iż sprzedając udziały w spółce liczył na jej dofinansowanie i restrukturyzację, a konieczność zwolnienia pracowników wynikała z planów nowego udziałowca odnośnie zmiany profilu działalności. Z doświadczenia życiowego, bowiem wynika, że działająca już na rynku firma tylko wtedy przedstawia potencjał interesujący dla nowego nabywcy, gdy jej struktura jest na tyle zorganizowana, że nie ma potrzeby tworzyć jej od nowa oraz gdy posiada odpowiednią wśród kontrahentów renomę. W tym przypadku fakt, iż nabywca kupował spółkę bez majątku, bez odpowiedniego zorganizowania i potencjału ludzkiego i bez renomy, a w umowie zbycia udziałów mowa jest o wykazie zobowiązań spółki oraz toczących postępowaniach sądowych wobec spółki, wskazuje ewidentnie na transakcję sprzedaży spółki w celu pozbycia się przez uczestnika zadłużonej firmy. Brak konkretnych w umowie związanych z działaniami nowego nabywcy w stosunku do zbywanej spółki i jej restrukturyzacją i oddłużeniem również wskazuje na świadomość charakteru transakcji przez uczestnika oraz wskazany wyżej zamiar uczestnika.

Zdaniem Sądu I instancji, okoliczność, że uczestnik zamiast zgłosić wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, pozbył się kłopotu przez sprzedaż wszystkich udziałów podmiotowi niewiarygodnemu i rezygnacja z funkcji członka zarządu, uzasadnia przyjęcie wysokiego, ponadprzeciętnego stopnia winy uczestnika. Wskazał, iż uczestnik od początku powstania spółki aż do dnia jej niewypłacalności był jedynym członkiem zarządu i jedynym udziałowcem. Okoliczności te wskazują, iż posiadał pełną wiedzę o sytuacji finansowej spółki oraz mając pełną władzę decyzyjną i świadomość braku perspektyw na zaspokojenie wierzycieli, nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości.

Na przyjęty przez Sąd stopień zawinienia uczestnika miała wpływ okoliczność, iż stan niewypłacalności spółki powstał podczas zarządu uczestnika, był ściśle związany z jego decyzjami gospodarczymi, a z rezygnacji z dochodzenia wierzytelności od (...) S.A. i pozbycia się dokumentów umożliwiających sądowe dochodzenie roszczeń wynikała dla wierzycieli dotkliwa szkoda w postaci całkowitego braku zaspokojenia.

Oceniając obniżenie potencjału ekonomicznego przedsiębiorstwa upadłego po dacie, kiedy nastąpić powinno zgłoszenie wniosku o upadłość Sąd stwierdził, iż z upływem każdego następnego miesiąca, sytuacja wierzycieli stawała się coraz trudniejsza. Z uwagi na sprzedaż udziałów podmiotowi niewiarygodnemu oraz rezygnację z funkcji członka

zarządu, uczestnik pozbawił wierzycieli możliwości zaspokojenia z majątku spółki w postaci chociażby środków należnych spółce od (...) S.A. Uczestnik zaniechał dochodzenia tej wierzytelności, wyzbył się dokumentów mogących stanowić dowody w ewentualnym procesie o zapłatę wytoczonym przez syndyka upadłości.

Sąd ten wskazał, iż uczestnik będąc zobowiązany do złożenia dokumentacji finansowej spółki, dokumentacji tej nie przedłożył oraz nie wskazał miejsca jej przechowywania. Świadczy to o tym, iż nie wie, gdzie dokumentacja ta się znajduje. Z informacji uczestnika wynika, iż wierzytelność wynosiła ok. 1.600.000 zł. Taką więc wartość należy uznać za obniżającą wartość przedsiębiorstwa spółki.

Zwiększony rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli związany jest również z tym, że z uwagi na brak spłaty oraz upływ kolejnego okresu czasu od chwili powstania zobowiązań i nie rozwiązana sytuację spółki, wierzyciele zmuszeni byli do wszczynania postępowań egzekucyjnych wobec spółki i ponoszenia ich kosztów, które pozostały nie do odzyskania.

Orzekając zakaz w wymiarze 4 lat, Sąd miał na uwadze głównie cel takiego orzeczenia, „które wywołuje skutek jednostkowy, ale jednocześnie ma znaczenie dyscyplinujące, prewencyjne, służące ochronie ładu gospodarczego. Orzekając w przedmiocie tego zakazu, sąd powinien także rozważyć, czy osoba ta ma predyspozycje - w świetle ujawnionych okoliczności - do racjonalnego działania w sferze gospodarczej” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2008 r., V CSK 424/07 OSNC 2009/4/59, Biul.SN 2008/5/6). Celem orzeczenia zakazu jest, więc wyeliminowanie z obrotu ludzi, którzy nie mają predyspozycji etycznych i zdroworozsądkowych – również dla ich dobra i przyszłych wierzycieli.

Sąd przyjął, że A. J. nie miał predyspozycji do racjonalnego działania w sferze gospodarczej stąd jego zaniechanie noszące znamiona winy umyślnej przy ocenie stopnia winy jako wysokiego, miało 4 -letni okres orzeczenia zakazu z art. 373 pun. Nie jest to przy tym maksymalny lub zbliżony do maksymalnego okres pozbawienia wskazanych tam praw z uwagi na to, że sąd wziął również pod uwagę – na korzyść uczestnika, iż wykazane w niemniejszym postępowaniu kwoty niezaspokojonych zobowiązań oscylujące wokół kwoty 600.000-700.000 zł, w zasadzie przyznane przez uczestnika nie są szczególnie wysokie (w porównaniu z zobowiązaniami innych podmiotów funkcjonujących na rynku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 kpc.

A. J. wniósł apelację od powyższego postanowienia, zarzucając mu:

1. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego oraz co się z tym wiąże wadliwe ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, iż wystąpiły przesłanki orzeczenia zakazu określonego w art. 373 puin, w szczególności zaś poprzez ustalenie, iż działania A. J. polegające na niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości było zawinione, jak również, że wystąpiła sama przesłanka uzasadniająca złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości,
2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 373 puin poprzez jego niewłaściwą wykładnię skutkującą uznaniem, iż występowanie w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym po stronie biernej już samo w sobie uzasadnia potrzebę złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości a tym samym stanowi przesłankę orzeczenia zakazu z art. 373 puin w sytuacji niezłożenia tego wniosku w terminie dwóch tygodni,
3. naruszenie art. 232 kpc w zw. z art.6 kc w zw. z art. 13§1 kpc poprzez ich niezastosowanie:
 - a. skutkujące prowadzeniem przez Sąd postępowania dowodowego z urzędu, w szczególności przy uwzględnieniu, iż okoliczności uzasadniające zdaniem Sądu orzeczenie zakazu wynikały wyłącznie z podjęcia przez Sąd działania z urzędu,
 - b. prowadzeniem postępowania z urzędu z celu ustalenia okoliczności związanych z terminem prekluzyjnym prawa materialnego objętym treścią art.377 pun, podczas gdy obowiązek dowodzenia w powyższym zakresie w całości obciążał wnioskodawcę, nadto zaś deklarowane w treści uzasadnienia działania w powyższym celu nie

znalazły odzwierciedlenia w treści sporządzonego uzasadnienia i nie doprowadziły do wskazania konkretnych dat wymagalności roszczeń,

2. naruszenia art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc w zw. z art. 13§1 kpc poprzez ich niewłaściwą wykładnię skutkującą uznaniem, iż w postępowaniu nieprocesowym zakres działań podejmowanych przez Sąd jest szerszy niż w postępowaniu procesowym, podczas gdy w sprawie z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o. o. o ogłoszenie upadłości, Sąd w tożsamym składzie nie dopatrzył się podstaw do rozszerzenia działania z urzędu, opierając się wyłącznie na dowodach zaproponowanych przez wnioskodawcę,

3. naruszenie art. 278§1 kpc w zw. z art. 13§2 kpc poprzez jego niezastosowanie skutkujące:

a. dokonaniem, bez posiadania wiedzy specjalistycznej ustaleń, co do niewypłacalności spółki oraz co do pogorszenia ekonomiczno –gospodarczej sytuacji spółki,

b. zaniechaniem ustalenia dokładnej daty, w której uczestnik zobowiązany był do ogłoszenia upadłości, podczas gdy powyższe niezbędne było do stwierdzenia wystąpienia przesłanek do odstąpienia od orzeczenia zakazu z uwagi na brzmienie art. 377 pun.

4. naruszenie art. 233§1 kpc poprzez dokonanie wybiórczej, wewnętrznie sprzecznej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego materiału dowodowego, poprzez:

a. poczynienie ustaleń, iż wierzytelność wnioskodawcy była sporna jedynie w części, jak również ustalenie, iż w treści załączonej korespondencji mailowej pracownicy spółki zarządzanej przez uczestnika postępowania nie kwestionowali zasadności roszczenia, choć zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw dla poczynienia w/w ustaleń,

b. pominięcie okoliczności, iż większa część postępowań egzekucyjnych prowadzonych już po zbyciu udziałów przez A. J. prowadziła do pełnego zabezpieczenia wierzycieli co powoduje, iż jako nieuprawnione jawi się twierdzenie o pozostawieniu spółki w złej kondycji finansowej i zbycie wyłącznie w celu niezgłaszania wniosku o ogłoszenie upadłości,

c. ustalenie, iż wierzytelność wnioskodawcy uzasadniała wystąpienie z wnioskiem o wszczęcie niniejszego postępowania z uwagi jedynie częściowe jej kwestionowanie przez spółkę, podczas dokonania jednoczesnych ustaleń, iż wierzytelność ta została przez spółkę przyznana,

d. poczynienie sprzecznych wewnętrznie ustaleń w zakresie daty powstania obowiązku ogłoszenia upadłości poprzez określenie daty raz na kwiecień 2012 a raz na maj 2012r,

e. poczynienie ustaleń, iż podstawa ogłoszenia upadłości powstała z uwagi na wymagalność długu w stosunku do (...)w wysokości 124.785 zł z jednoczesnym zaniechaniem analizy materiału dowodowego pod kątem sporności tejże części, przy uwzględnieniu, iż w treści uzasadnienia Sąd wskazał na częściowa sporność wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o.,

f. ustalenie w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, iż rozwiązanie umów z pracownikami wskazuje na zasadność zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, albowiem oceniając deklarację rozwiązywania umów pod kątem zapewnienia nabywcy stworzenia własnego personelu wskazuje, że działając na rynku firma tylko wtedy przedstawia potencjał interesujący dla nowego nabywcy, gdy jej struktura jest zorganizowana, pomimo deklarowanego przez nabywcę zmiany przedmiotu działalności,

g. nieuwzględnienie wierzytelności spółki (...) w stosunku do (...) SA, jako elementu wpływającego na sytuację ekonomiczną spółki oraz jako czynnika mogącego przesądzać o potencjale interesującym dla nowego nabywcy,

h. poczynienie ustaleń, iż zbycie udziałów w spółce bez jednoczesnego zawarcia w umowie zbycia konkretów związanych z działaniami nowego nabywcy w stosunku do zbywanej spółki wskazuje na celowe działania uczestnika, które miało zdaniem Sądu zmierzać do zaniechania składania wniosku o ogłoszenie upadłości,

i. ustalenie, iż działaniom A. J. można przypisać ponadprzeciętny stopień winy, podczas gdy w materiale dowodowym brak jakichkolwiek dowodów na okoliczność wystąpienia zawinienia co do samej zasady, co niezbędne jest dla dokonania oceny stopnia winy,

j. uznanie, iż zbycie spółki wraz z przekazaniem nabywcy dokumentów potwierdzających istnienie wierzytelności w stosunku do (...) S.A., przesądza o pozbawieniu spółki wpływu środków pieniężnych, podczas gdy zbycie udziałów oraz odwołanie z funkcji prezesa zarządu zobowiązują dotychczasowego wspólnika i zarząd do przekazania wszelkich dokumentów niezbędnych do prowadzenia spraw spółki, a w gestii nabywcy i zarządu spółki spoczywa decyzja o wszczęciu postępowania sądowego w stosunku do (...) S.A.

W oparciu o powyższe domagał się zmiany orzeczenia poprzez oddalenie wniosku ewentualnie uchylenie postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego co do istnienia przesłanek do złożenia wniosku o upadłość (...) Sp. z o.o., jak też co do istnienia winy A. J. w braku złożenia tego wniosku.

Zgodnie z treścią art. 11 prawa upadłościowego i naprawczego dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań.

Dłużnik taki, zgodnie z dyspozycją art. 21 prawa upadłościowego i naprawczego ma obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia powstania niewypłacalności.

Z prawidłowo ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego wynika, iż w okresie pełnienia przez uczestnika funkcji prezesa zarządu, spółka posiadała szereg wymagalnych i nieuregulowanych zobowiązań.

Okoliczność, iż nakazy zapłaty zostały wydane po odwołaniu uczestnika ze stanowiska prezesa zarządu nie ma znaczenia dla istoty sprawy. Nakazy te dotyczyły zobowiązań powstałych i wymagalnych wówczas gdy pełnił on tę funkcję.

Gdyby podzielić argumentację uczestnika to należałoby każdorazowo oddalać wnioski dotyczące zakazu określonego w art. 373 pun, gdy członek zarządu podejmie liczne zobowiązania z których się nie wywiąże i pomimo ich wymagalności, zanim sąd prawomocnie o nich rozstrzygnie zrezygnuje z tej funkcji.

Nie budzi również wątpliwości zawinienie uczestnika w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Jako prezes spółki a zarazem jedyny wspólnik był osobą decyzyjną w spółce, która powinna doskonale orientować się w jej sytuacji finansowej i podjąć decyzję w przedmiocie złożenia wniosku o upadłość. Tymczasem wniosku takiego nie złożył i znając stan majątkowy spółki i wiedząc o licznych zobowiązaniach, sprzedał udziały w spółce.

Sąd I instancji ustalił wystarczająco dokładnie, od kiedy stan niewypłacalności zaistniał po stronie uczestnika.

Nie było konieczności ustalania dokładnej (dziennej) daty powstania niewypłacalności, bowiem w myśl art. 377 pun przedawnienie orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej następuje, jeżeli postępowanie w tym przedmiocie nie zostanie wszczęte w terminie trzech lat od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć.

W niemniejszej sprawie stan niewypłacalności został ustalony na kwiecień 2012, a wniosek został złożony w lipcu 2012r, a zatem bez względu na brak ustalenia dziennej daty, trzy letni termin do złożenia wniosku nie upłynął. Tym samym wskazanie przez Sąd miesiąca jest całkowicie wystarczające.

Odnosząc się do zarzutu działania przez Sąd z urzędu wskazać należy, iż artykuł 376 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego określa, że postępowanie w sprawach o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej i innych praw, o których mowa w art. 373, wszczynane jest na wniosek. Jednocześnie przepis ten określa, kto jest legitymowanym do złożenia takiego wniosku.

Uprawniony podmiot - wierzyciel taki wniosek złożył i wskazał na okoliczności faktyczne odnoszące się do przysługującej mu wierzytelności oraz stanu niewypłacalności spółki.

W piśmie z dnia 29.11.2012r powołał się na załączony wydruk raportu informacji gospodarczych (...)Biura (...) S.A.na okoliczność istnienia po stronie spółki nieuregulowanych długów wobec innych podmiotów. Domagał się również powołania biegłego na okoliczność ustalenia stanu niewypłacalności spółki.

Postępowanie w sprawach orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej jest samodzielnym postępowaniem cywilnym. Rodzi to konsekwencje w zakresie określenia przepisów, które to postępowanie regulują. Jak wynika z art. 376 ust. 1 puin, w sprawach tych stosuje się przepisy o postępowaniu nieprocesowym, z takimi tylko wyjątkami, jakie wprost wynikają z regulacji szczególnej. Oznacza to, że poprzez odesłanie z art. 13 § 2 kpc, w postępowaniu tym znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy o procesie, w tym przepisy regulujące postępowanie dowodowe, nie mają natomiast zastosowania w tym zakresie przepisy puin.

Postępowanie to nie jest postępowaniem spornym, albowiem w postępowaniu tym bowiem wnioskodawca nie realizuje wyłącznie swojego jednostkowego interesu ale interes szerszego kręgu podmiotów.

Przepis o pozbawieniu praw, o których mowa w art. 373 puin, wprowadzono w celu realizacji funkcji profilaktycznej, a także wychowawczej prawa upadłościowego. Orzeczony zakaz ma chronić inne podmioty obrotu gospodarczego przed nieodpowiedzialnymi zachowaniami osób niekompetentnych.

Dlatego też aktywność przejawiana przez sąd z urzędu w zakresie postępowania dowodowego powinna być większa niż w zwykłym procesie cywilnym.

Wnioskodawca wskazał na okoliczności uzasadniające orzeczenie wobec uczestnika zakazu z art. 373 puin a Sąd I instancji na podstawie art. 232 zd. 2 kpc podjął działania mające na celu uzupełnienie i pogłębienie materiału dowodowego.

Wskazać należy na sprzeczności w treści apelacji gdyż z jednej strony uczestnik zarzuca sądowi nieuzasadnione działanie z urzędu a z drugiej podnosi, iż pomimo cofnięcia przez wnioskodawcę wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, Sąd I Instancji powinien z urzędu przeprowadzić ten dowód.

W przedmiotowej sprawie, zebrany materiał dowodowy był wystarczający do ustalenia momentu powstania stanu niewypłacalności spółki (...) i nie było konieczności korzystania z opinii biegłego. Ponadto brak było przeszkód by to uczestnik złożył wniosek w tym przedmiocie, skoro w jego ocenie jest taki istotny.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów wskazać należy, iż ustalenie co do przyznania przez pracowników (...) istnienia wierzytelności spółki wobec wnioskodawcy zostało poparte materiałem dowodowym w postaci wydruków korespondencji mailowej, z której spółka zobowiązała się do zapłaty kwoty 350.000 zł w ratach.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji wskazał, iż rozwiązanie umów o pracę jedynie potwierdza trwały charakter niewypłacalności a nie stanowi wyłączną przesłankę do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Uczestnik w żaden sposób nie udowodnił istnienia wierzytelności spółki wobec (...).

Podkreślić należy również, iż Sąd I instancji, orzekając wobec uczestnika 4 letni okres zakazu, wziął pod uwagę na jego korzyść stosunkowo niewysokie kwoty zobowiązań spółki wobec wierzycieli. Zakaz taki zgodnie z art. 373 pr.upn może być bowiem orzeczony od 3 do 10 lat.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na podstawie art. 376 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze w zw. z art. 518 kpc i art. 385 kpc orzeczono, jak w postanowieniu.

Na oryginale podpisy Sędziów